

vált a homály. Régi, régi ház rácsos kerítése előtt lépdelt. A kerítés mellett a kertben akkor esókölt szájon egy lányt egy izmos vállu, barna fiu . . . Megismerte János, az első tanársegéd volt. A lány . . . a lány pedig Ő volt . . .

Villámok hasítottak a csendbe, kövér cseppekben esöztek alá a felhők. Amint meg-megvillant a feltornyosult fellegek közt, mintha az öreg Cenket látta volna . . . És úgy tünt fel a villámlásnál, mintha erdőkoszoruzta homloka körül pusztító lángok lobogtak volna vérvörösen . . .

Az esőben János sulyos léptekkel hazafelé tartott. Már nem bánta, akármit is csinálnak azok . . . Érezte, tudta, hogy ki kell dobnia, hogy kidobott mindent az életéből addig, míg ismét szabadon nézhet körül odahaza. És addig jöjjön a munka, az ezerszerzett, hogy minél előbb siker következzen. Minden egyéb jöhet majd aztán . . .

A pesti lányok . . . Nem magán szánakozott János, amikor rájuk gondolt . . . Szőke Sándor.

* Diák-művészek Szegeden.

A hét folyamán két diák-impresszário érkezett Szegedre, hogy előkészítse az augusztus elejére tervezett nagyszabású ünnepeket, melyeket kitűnő művészgárdája segítségével a Magyar Diáknyomor Enyhítő Akció rendez. Az egyesület, melynek munkájában résztvesznek az összes budapesti diákegyesületek, a kultuszminiszter kezdeményezésére és támogatásával május hónapban kezdte meg munkáját, célul tűzve maga elé nyári mulatókat, színielőadásokat, hangversenyeket, kabarék és táncestélyek rendezése által az ifjúságot megélhetéséhez és munkájához szükséges anyagi jövedelemhez juttatni. Az Akció fővédnökei nagybányai Horthy Miklós kormányzó és József főherceg, védnökei között a kormányon levő miniszterek, Hohenlohe Károly Egön herceg, Nádassy orsz. rendőrfőkapitány foglalnak helyet, az Akció díszelnöke Klebelsberg Kuno gr. A kultuszminiszterium részéről megbízott Letzter József szinigazgató vezetésével az egyesület budapesti (Köztelek-u. 1. II. emelet) helyiségében május óta szorgalmasan folynak a próbák, a művészi hajlamú diákok közül válogatott kis színészgárda egész sereg kabarészámot és szindarabot tanult be s most utnak indulnak, hogy tudásukat, munkájukat az egész diákság javára értékesítsék.

Az Akció színészgárdájának első bemutatkozása a múlt héten lezajlott nagyszerű Karneval-estén történt meg az Angolparkban, amikor a parkot zsúfolásig megtöltő közönség reggelig mulatott a legjobb fővárosi színészek vendégfölléptével megtartott színi- és kabaré-előadásokon. A diákgárda, mielőtt vidéki körutját megkezdi, díszes ünnepek keretében a budapesti Nemzeti Színházban fog egy napig vendégszerepelni; az első vidéki utjuk pedig Szegedre hozza az önfeláldozó munkájú diákszínészeket.

Értesülésünk szerint az Akció Szegeden két előadást szándékozik rendezni, még pedig augusztus hó első felében. Az egyik előadás a tervezet szerint a Városi Színházban folya le és a Heidelbergi diákélet-et szerepeltetné műsorán, a második előadás, mely reggelig tartó táncmulatsággal volna egybekötve, szép idő esetén az Ujszegedi Vigadóban tartatna meg és kabarédarabokból, víg számokból állana. Az Akció Szegedre érkezett titkára tárgyalásokat folytat ez ügyben az illetékes tényezőkkel, az eredményről és a végleges programról rövidesen tájékoztatni fogja a közönséget.

A vakációjukat, pihenésüket feláldozó diákok ezen altruisztikus akciója minden bizonnyal Szeged város közönségénél is meg fogja találni a megfelelő megértést és támogatást, annál is inkább, mert az Akció az amugy is sokoldalról igénybe vett közönségtől nem újabb áldozatot kér, hanem kellemes szórakozások, művészi élvezetek nyújtásával akar céljának megfelelni. A Szegedre érkező diákművészeket, akik két napig fognak Szegeden tartózkodni, a vendégszerető magyar közönség szeretetébe ajánljuk. Akik a Szegedre látogató diákok közül egyet vagy kettőt szívesen látnak vendégül és ezáltal munkájukat megkönnyíteni hajlandók, szándékukról sürgős értesítést a Szegedi Szeffe címére (Vásárhelyi-sugárút 2. sz.) küldjenek.

Az öreg Szeged.

Mulatóhelyek és egyébek.

Írta: Cserzy Mihály.

(Folytatás.)

(27) Az egyik eset egy fogadás volt. Egy vasárnapon együtt voltak a szokott vendégek az Oroszlán-kávéház külső termének nagy kerekasztalánál. Ez volt a fiatalság asztala. (Ennek természetrajzához tartozik, különösen ha szívta már a főiskola levegőjét, hogy azt hiszi: minden az övé egész a nagy diófaig és szigorúan gondol, ha nem is nagyot, de merészet és azt bizony — olykor egész helyesen — végre is hajtja hamarosan, nem törődve azzal, hogy bele is törhet a bicskája.) Feketéztek és tereferéztek. Odakint a nagyteremben Erdélyi Náci bandája szót, beszélgetés közben Széll Farkas, a megboldogult debreceni táblai elnök, elkezdte kritizálni a cigányok játékát. Hogy unalmasan, lélek nélkül muzsikálnak stb. A banda élén Rác Móric, az akkori fiatalság dédelgetett kedvence, játszott; érthető tehát, hogy visszatevészt szült a kritika. Kátai Pistát szerfölött bántotta ez, nagyot ütött az asztalra és ezzel a megjegyzéssel kiment a teremből:

— Levizsgáztatom én mindjárt a Móricot!

Mikor visszajött, lerakott az asztalra száz száz gyufát és nyugodtan leült. Odakint pedig egyszerre fölsírt a Móric hegedűje s megindult a nóták áradata. Persze, hogy másképp szólt a muzsika, mint az előbb. Meglátszott rajta azonnal, hogy gazdája van. Egyszerre föllitotta a fejét rá mindenki, Móric pedig ergette a szebbnél-szebb nótákat, régieket és újakat, egymásután, lelkesen, tüzesen. És telt az egyik perc a másik után, egyik negyedóra a másik után. Mi lesz ebből? . . . Ez a kérdés tilt ki minden arcra. A tekézők lerakták a dáköikat, a kártyázók a kártyáikat. Elült a társalgás moraja is, mindenki hallgatott, mindenki gyönyörködött az egymás sarkába hágó rövidre szabott nótákban, amik közt mindenki megtalálta a magyufaszálakat a kellő kontrolária mellett. Mikor a századikat odatette a rakáshoz, kisetet a kávéházi teakolta annak örökké mosolygó himlőhelyes pófáját.

— Elég Móric, megvan a száz!

Nem is sírt föl azóta száz nóta egyvégtiben, csak Urbán Lajos, a híres Kukac hegedűjén.

A második eset ugyancsak itt történt a kártyaszobában. Egy kerekasztalnál adták a bankot. Székula Jóska, a volt rendőrbiztos, is ott volt (akkor még fiatal diurnista volt csak a városnál) és „zetolt” a többi kispénzü emberekkel együtt. Addig rakta, míg a leg-